

L'ESCAP VLAT

Número 148 | Estiu 2024

En volem més

Una temporada de rècords i de records | Campionat de Catalunya del 1923 | Entrevista Aday

RECEPTA ORIGINAL DEL 1876

100% INGREDIENTS NATURALS. SENSE SULFITS AFEGITS, NI ADDITIU, NI CONSERVANTS

En volem més

El CE Europa és propietat dels seus socis i sòcies: a les quatre primeres categories estatals som un dels dos únics clubs catalans que no són societats anònimes esportives. Aquesta singularitat ens fa contraculturals i motiu d'orgull. Això fa que el Club es pugui finançar únicament amb els recursos que genera i els hem augmentat en totes les àrees al darrer curs, obtenint un 43% més d'ingressos respecte a la temporada anterior, gràcies a l'increment dels sponsors, del taquillatge o del marxandatge. I hem assolit uns èxits esportius notables, però en volem més. També hem ampliat el nombre d'equips de la base -especialment els femenins- i hem continuat professionalitzant el Club, redefinint les estructures esportives, de gestió, de salut o de comunicació, dotant-les de més i millors recursos. Les plantilles dels equips inevitablement canvien, però la nostra veritable força no té sostre: mentre la massa social continuï creixent i omplint el Nou Sardeña, seguirem guanyant, protegint i reivindicant els nostres valors, i portant el Club on mereix la seva història. En volem més.

CRÈDITS

Edició

Club Esportiu Europa

Direcció CE Europa

Àlex López Vendrell

Cap de Redacció

Manel Añó Vernet

Redacció

Manel Añó Vernet, Guillem Josa, Oriol Rosell, Àlex López Vendrell, Roger Xuriach

Maquetació

Lola Quadrada

Fotografia

Àlex Martínez, Fran Capell, Jordi Batuecas Maria Vidal i col·laboradors

Contacte L'Escapvlat

promocio@ceeuropa.cat

Impressió

Rotimpres

EL PRIMER DIA

El Primer Equip Masculí va tornar als entrenaments el passat 22 de juliol amb la motivació renovada i amb moltes cares noves. Dia de retrobaments, de presentacions i de canvi de xip. Els futbolistes, encara bronzejats pels dies de platja, inauguraven una temporada que ha de ser la de la consolidació a Segona Federació. Una categoria que es presenta més competitiva que mai, amb un grup duríssim replet de clubs històrics.

L'Aday Benítez va estrenar-se com a entrenador del Primer Equip posant la primera pedra d'un nou projecte il·lusionant. En el seu discurs de benvinguda va deixar clar als jugadors que ell vol guanyar tots els partits i que no vol veure ningú estalviar cap esforç fins al darrer minut de cada duel. Una actitud ambiciosa que mostra la gran personalitat de l'entrenador de Sentmenat i que, de ben segur, encomanarà a tothom, tant a la gespa com a la grada.

Foto: Àlex Martínez

En fora de joc

SARITA

Sara Navarro Rivera
21/08/95

Primer Equip Femení (2RFEF)
2a temporada al club
Demarcació: Davantera
Dorsal: 17

Amb quina jugadora de l'equip tens millor relació?

Amb la Ibra i la Pixu, encara que sempre m'agrada passar temps amb tothom.

Alguna broma del vestidor que recordis (i que es pugui explicar)?

Més que broma, sempre me'n recordo dels moments de bogeria quan comencem a llençar la roba enlaire celebrant qualsevol cosa.

Una cosa que et sembli curiosa i única de l'Europa.

El sentiment pel Club. És molt difícil trobar això a altres clubs.

Qui és la persona més impuntual de l'equip?

Puc parlar de l'any passat, que sens dubte era l'Aina. Aquest any cal veure qui serà.

Què és el que més t'agrada fer fora dels terrenys de joc?

Passar temps de qualitat amb família i amics.

Lloc de vacances preferit.

El poble de ma mare, a Extremadura, o qualsevol lloc amb platja.

Algun ritual abans de saltar al terreny de joc?

Entrar al camp amb el peu dret.

Qui creus que marcarà més gols aquesta temporada?

Crec que la Pixu.

Què series si no fossis futbolista?

M'agradaria estar vinculada al futbol des d'un lloc a la directiva.

La immobiliària de l'Europa, sempre al teu costat!

1a visita **GRATUÏTA** als socis i
simpatitzants del CE Europa

Administració
de comunitats

Agència
immobiliària

Administració
de lloguers

Assegurances

 934 588 305 info@solfinc.com

Pl. Sagrada Família, 7. 08013 Barcelona | www.solfinc.com

Patrocinador del
CE Europa

Valors de futur

Un article de Guillem Josa

EL CAMPUS DE L'EUROPA

Al Campus de l'Europa el més important és que hem de passar-ho bé. Dia a dia ho repetim i els nens ho tenen molt clar. Els dilluns, quan tornem a preguntar quin és l'objectiu del campus, ja responen que és passar-ho bé.

Des de primera hora del matí fins a quarts de dotze, fem un primer entrenament per millorar la tècnica dels nens. Parem per esmorzar i fem precisió fins al migdia. És un exercici individual on cada company té cinc pilotes preparades i ha de tirar a la porteria, sense porter, buscant la màxima puntuació possible: travessar són 500 punts, pal 200, el gol són 20 i si va fora, zero punts.

Després comença la competició. Fem equips de diferents edats i es juguen partits. Tots els nens i nenes han de celebrar els gols junts, tots els companys han de participar i les celebracions han de ser originals. Si la celebració és molt original, el gol val doble. La competició els agrada molt perquè es tracta d'una hora i mitja de partits sense parar.

Els divendres sempre se'ls hi entrega una petita copa i el campió de precisió de cada grup rep una medalla com a jugador més precís d'aquella setmana. Durant l'estiu, uns 150 o 160 nens i nenes, cada setmana, venen al Nou Sardanya a passar-ho bé i a gaudir del futbol i de l'Europa.

Casa Vicens, la primera casa de Gaudí

Aquesta temporada, per ser soci i/o esportista del Club Esportiu Europa, pots gaudir d'un 20% de descompte sobre el preu de l'entrada a la Casa Vicens Gaudí. Pots comprar-la online amb el codi CEEUROPA20 o a taquilla directament.

Promoció vàlida per a totes les modalitats d'entrada i no acumulable amb altres descomptes o promocions.

Reserva les teves entrades a www.casavicens.org

Carrer de les Carolines, 20-26, Barcelona 08012

El 'Top 5': Una temporada històrica

2ns

Primer Equip Masculí

Invictes al Nou Sardenya en lliga, subcampions de 2RFEF i a un pas de guanyar el títol de lliga; tota una fita històrica.

Filial Femení

Vam haver d'esperar fins a l'última jornada, però el Filial Femení va guanyar la lliga i va aconseguir l'ascens a Preferent. Comença una temporada plena de reptes!

1es

1rs

Filial Masculí

Títol i ascens a Tercera Federació en l'estrena del Filial Masculí a la categoria Lliga Elit. Per primera vegada a la història, l'Europa tindrà el Filial Masculí a una divisió estatal.

Juvenil A Femení i Infantil A Femení

Els dos equips de categories inferiors de l'Europa del Juvenil A Femení i Infantil A Femení van aixecar els títols de campiones de Catalunya.

1es

1rs/es

Categories Inferiors

Els Infantils A i C Femenins i els Infantils A i C Masculins, així com el Cadet D Masculí i el Prebenjamí B Masculí van acabar les temporades amb el premi del títol de lliga.

**PATROCINADOR
PRINCIPAL DEL
CE EUROPA**

**GLOBAL
SOLUTIONS**

EXPERTS EN PRODUCCIÓ GRÀFICA

Si ets europeista, soci o aficionat
gaudeix d'un **descompte** per a
tots els productes personalitzats com

**SAMARRETES | BUFANDES | ADHESIUS
CARTELLS | LONES | ARTICLES PROMOCINALS
BANDERES | VINILS | PANCARTES
... I MOLTS MÉS!**

**PER A MÉS INFORMACIÓ:
932 38 19 31 | WWW.GLOBALSOLUTIONS.CAT**

De cara a la galeria

La Clínica del Remedi va celebrar el seu centenari amb un esdeveniment esportiu i solidari al Nou Sardenya el dissabte 29 de juny. Les activitats van ser un èxit, malgrat la pluja de les primeres dues hores, les ganes de sumar punts al passaport que es donava en arribar eren imparables. Al final del matí, les tres persones amb més punts van endur-se una medalla i un premi molt especial. La festa del Remedi va ser també un esdeveniment solidari en què es van recollir donatius pels pacients del Centre de Salut i l'alumnat d'infantil i primària del Complexo Escolar de Sant Josep de Rubare (República Democràtica del Congo).

Life is short, it's up to you

www.autocaresizaro.com

 CaixaEnginyers
BANCA COOPERATIVA

La teva primera nòmina, viatjar,
estudiar el que vulguis, anar
d'Erasmus, estalviar...

T'ofereim serveis que
s'adapten **al teu estil
de vida**

Esbrina-ho a
www.caixaenginyers.com

L'Entorn del Sardenyà

Un article de Manel Añó Vernet

CASAL DE BARRI CAN BARÓ-EL PIRINEU

El Casal de Barri Pirineu Can Baró fa vint anys que és el centre cultural de referència del barri. Als anys setanta, era l'escola pública Pirineu, un centre que es va quedar en desús després de l'obertura de l'escola Acis. D'ençà que l'Ajuntament de Barcelona se'n va fer càrrec el 2004, el Casal treballa amb totes les entitats i associacions de Can Baró per oferir a la gent del barri activitats i esdeveniments d'interès cultural de manera gratuïta i també cursos de diverses activitats, com Pilates, ioga o classes d'anglès, pel preu mínim que ofereix l'Ajuntament.

Entre algunes de les entitats que tenen vinculació directa amb el Casal hi destaquen la Plataforma de Can Baró, que treballa tota la part reivindicativa del barri; l'Associació de Joves, que impulsa activitats per als joves del barri; l'entitat Finestra, que treballa amb les tabalades, el Mosquit Tigre i els diables Les Fures de Can Baró. Tota la xarxa cultural i associativa pivota des del Casal de Barri Can Baró.

Xerrant amb Miquel Morcillo, Director del Casal, recordem el AC Baronense, l'equip que va posar el barri de Can Baró al mapa del futbol català. Un club que ha mantingut una relació estreta amb l'Europa, amb jugadors que han jugat als dos conjunts i gent gran que recorda l'estreta relació que hi havia entre els dos equips. L'Europa i el Casal de Barri Pirineu Can Baró van col·laborar l'any passat quan el Club gracienc va deixar 300 entrades al Casal i la gent de Can Baró va poder venir al Nou Sardenyà a veure un partit de l'Eu-

CAN BARÓ

CASAL DE BARRI PIRINEU
C/ de Josep Serrano, 59

ropa. Aquest any, es repetirà la fita amb un partit del Primer Equip Femení.

Actualment, el 3,4% dels socis de l'Europa són de Can Baró. Uns números que són encara més destacables tenint en compte la població del barri: 9.100 habitants. Des del Casal, s'intenta donar suport al Club i ajudar a la gent de Can Baró a gaudir de l'activitat de l'Europa i dels partits al Nou Sardenyà.

El Casal Can Baró és l'únic equipament municipal del barri. Durant la pandèmia, van desenvolupar una tasca que va ser clau per ajudar a la gent, amb recaptas de menjar, amb el lema "Avui per mi, demà per tu", el Casal va ajudar la gent amb necessitats específiques amb els serveis socials. El Casal és un element viu del barri i totes les entitats tenen un centre en comú per a crear una xarxa fonamental per a les activitats de Can Baró.

SUMA'T A L'
ONADA EUROPEISTA!

**RENOVA EL TEU CARNET O DONA'T D'ALTA
ARA QUE HI HA DESCOMPTES**

Fins a un 25% de
descompte!

Consulta el llistat de preus
escanejant el codi QR o a ceeuropa.cat

Autor: Oriol Rosell

ADAY BENÍTEZ

“Vull guanyar
tots els partits”

Aday Benítez (Barcelona, 1987) és el nou entrenador del Primer Equip Masculí. Després d'una etapa al Filial Masculí la temporada 2022/2023 i l'inici de la 2023/2024, va marxar al FC L'Escalator per a tenir la seva primera experiència com a entrenador d'un primer equip. Ara, afronta el repte més gran de la seva carrera com a entrenador: consolidar l'Europa a la Segona Federació.

Com vas rebre la proposta del Club?

Em va fer molta il·lusió, sincerament. Vaig marxar d'aquí fa sis o set mesos, i quan vaig marxar no ho volia perquè vaig trobar una atmosfera de treball molt bona, on vaig poder començar a aprendre aquesta nova etapa com a entrenador. Llavors quan vaig poder tornar després de rebre la trucada va ser una alegria molt bona.

Com afrontes el nou repte?

Sobretot amb molta il·lusió i energia. Com a jugador i entrenador tinc molta energia, i com a persona també. Crec que això és molt bo. Evidentment, sempre estem en procés d'aprenentatge. Però el repte l'afronto amb molta il·lusió i ganes. Sé que el llistó està molt alt, però també sé molt bé quin és el nostre objectiu i a partir d'aquí on volem estar és el més a dalt possible. Però el que està clar és que el compromís i el treball no faltaran a cap entrenament ni a cap partit.

Aquí vas estar com a segon entrenador, però a l'Escala ha estat la teva primera experiència com a primer entrenador. Com t'has vist amb aquest nou paper?

Bé, molt a gust. Evidentment és un repte. Quan vaig fitxar per l'Escala va haver-hi molta gent que em va dir "on vas tan lluny?". Jo tenia una ambició, la de ser primer entrenador. De fet, l'Europa sempre m'ha tractat molt bé. Quan els hi vaig dir que la meua ambició era ser primer entrenador, des del club em van dir que si mai hi havia l'opció de fer-ho no em tallaria les ales. Va arribar l'opció i vaig marxar. Per sort, m'han tractat molt bé i m'ha anat bastant bé. Aquesta experiència m'ha servit per afrontar un nou repte, que és molt important.

Quins són els objectius?

Com et deia abans, el llistó s'ha posat molt alt però hem de saber la realitat de tots

els clubs. Aquest club fa un any va competir a una categoria molt exigent, i potser aquest any encara ho és més. Hem de tenir clar que la salvació és el nostre primer objectiu. Ho hem de tenir molt clar, aquesta és la nostra realitat. Evidentment, jo vull guanyar tots els partits. I tots els jugadors i l'Europa en general han de tenir aquesta mentalitat, i a partir d'aquí treballarem, però hem de tenir els peus a terra, és el segon any i ens hem de consolidar a la categoria, i si tenim la sort de tornar a estar a les places altes... de la qual cosa no m'agrada ni parlar, perquè primer hem de començar. Però si tenim la sort d'estar allà, afrontarem el repte, cap a endavant. Però el primer, que crec que és el millor per a tots, és saber on estem, qui som, i on anem.

“LA DECISIÓ CORRECTA ERA VENIR A L'EUROPA”

Quin joc proposa Aday?

Confio molt en una proposta de joc sempre competitiva en el seu context de cada partit. Però, evidentment, el model de joc que hem de tenir és el de tenir un bon tracte, defensant amb pilota i atacant amb pilota. La pilota és la base, i si la tens tu sempre és millor que si la té el rival. Tot i que, si la té el rival, també tens opcions

de contraatacar i altres que també treballarem per a ser l'equip que hem sigut fins ara o millorar tot el que puguem.

Has coincidit amb grans tècnics i grans futbolistes i persones com Unzué, qui t'ha influït més per arribar a ser entrenador?

Molts. He tingut molts i bons, i estic molt agraït perquè he après molt de tots. Potser el que més èxit hem tingut va ser amb Pablo Machín. Vam aconseguir un ascens a primera divisió amb el Girona, i sempre ho portaré a sobre, és part de la meua història i ho recordo amb molta il·lusió. Però recordo per exemple Eusebio, de qui vaig aprendre molt, Unzué, vaig aprendre molt tot i no tenir-lo molt de temps. Són entrenadors i persones que els hi tinc molta estima i contacte encara. Després he tingut entrenadors, no te'ls nombraré tots, però que m'han aportat. Per exemple, Miguel Álvarez va tenir una proposta amb l'Hospitalet, que vam guanyar l'antiga lliga de 2a B, molt bona amb la qual jo em vaig sentir molt bé com a jugador i no em vull deixar a ningú, perquè he après de tots. Jo intento agafar el millor de cadascú i a partir d'aquí aplicant la meua personalitat neix un nou entrenador.

Quina és la clau per motivar als jugadors?

Jo crec que la categoria, el club, l'entitat i la història és una part molt important per a motivar els jugadors, però l'energia que tindrem per afrontar els partits i per a guanyar és una motivació molt alta. El jugador que no tingui aquesta motivació no podrà estar a l'equip. Aquesta il·lusió i motivació és fonamental.

Has estat al filial, quin paper tindrà la base?

Jo crec que el club ha demostrat, des que jo vaig arribar fa dos anys per primera vegada, que es confia en els juvenils. Aquesta temporada hi ha hagut quatre o cinc jugadors del juvenil de l'any passat, crec. Del Filial al Primer Equip, hi ha hagut un parell de jugadors que també han tingut fitxa del Primer Equip, més un parell que s'han anat sumant quan ha anat avançant la temporada. És quelcom que jo valoro molt, ho tinc molt present i ha d'anar de la mà per a tenir una bona estructura.

Conèixer l'entorn com ha influït en la decisió?

Sí, clar, evidentment. Els negocis, els clubs, són les persones que som i aquesta és la clau. La decisió correcta era venir a l'Europa. És un club històric i el repte no deixa de tenir emoció per tot el que passa, la gent, el Club i el moment que viu.

Quin missatge l'ences als i les sòcies i afició?

El missatge és que no deixin d'animar com han fet fins ara, tota la seva història. Però aquest últim any ha estat brutal. No només un partit de play-off pot fer que vingui tothom. Jo animo a que vingui tothom a tots els partits, perquè així farem aquest club més gran del que és.

Un missatge pels jugadors?

Que portar aquest escut és una oportunitat enorme per a tots els que estem aquí. Jo només conec dos tipus de jugadors: els que esperen que el seu costat guanyi el partit i els que fan un pas endavant per guanyar ells el partit.

Ens ho passarem bé?

Ens ho passarem molt bé, segur. Gaudirem. Hem d'intentar ser feliços sempre.

 fruteriasmoreno

 fruteriasmoreno1972

FRUITA I VERDURA DEL MERCAT A CASA TEVA!

PROMOCIÓ!

**20% de descompte
en la primera compra online
amb el codi EUROPA20**

PATROCINADOR DEL CE EUROPA

LA GRAN ALEGRIA

El Campionat de Catalunya aconseguit per l'Europa el 1923 a Vista Alegre va canviar la relació de Girona amb el futbol. Arrel d'aquell títol, els escapulats van somiar amb la Copa.

Text cedit per la revista Panenka (Roger Xuriach)
Fotos de l'arxiu particular de Jaume Curbet Boj

Girona. La ciutat dels quatre rius, de la muralla, dels ponts i del parc urbà més gran de Catalunya. Girona. Capital de província, encreuament de camins: a un costat, els Pirineus; a l'altre, la Costa Brava. Girona. Una catedral que llueix a 'Joc de Trons'. Un exalcalde que proclama la República Catalana. Un equip de futbol apadrinat pel millor club de la Premier. Girona. Destinació turística, refugi per a l'historiador, Temps de Flors, amor a primera vista. Girona. La ciutat que fa un segle es va lliurar definitivament al futbol després d'un partit memorable entre dos equips... de Barcelona.

Retrocedim en el temps. Març de 1923. Barça i Europa, els dos equips del moment, conclouen amb els mateixos punts el Campionat de Catalunya, un torneig que els blaugranes dominen amb autoritat (quatre títols seguits que poden ser cinc) i porta d'entrada per a disputar el Campionat d'Espanya; és a dir, la Copa del Rei. La Federació ha de moure's ràpid si vol organitzar un partit de desempat. I apunta a Girona, concretament a un estadi inaugurat menys d'un any abans, el Nou Camp d'Esports, al cor del barri menestral de Vista Alegre i llar de la jove Unió Deportiva Girona (1921). Esgrimeixen els directius que és l'única seu fora de la capital catalana que compta amb aforament suficient. També tanquen la data: serà un dimecres. El dimecres 21 de març.

AFABLE I ADORMIDA

"Gerona, ciudad apacible como un remanso, siempre como dormida, hoy ha sufrido una invasión. Era una cosa insólita, los autos, las banderas, los peatones, la gente que vibraba con un entusiasmo nuevo. En

las quietas calles se oyó por primera vez un grito de guerra... deportivo! Gerona, apacible y dormida, ha despertado en esta mañana de marzo feo sorprendida por el vocerío vigoroso de unos cientos deportistas, que asistían en peregrinación a esta momentánea meca del fútbol catalán". La crònica publicada a 'La Jornada Deportiva' recull l'excepcionalitat que envolta el dia del partit. Mai abans un esdeveniment d'aquesta naturalesa ha mobilitzat a tanta gent a Girona, una ciutat fins llavors no massa 'futbolera', sobretot en comparació amb altres localitats de la província, com Palamós -que el 1898 va veure néixer al club degà del futbol català-, Figueres, Por-

MÉS DE 8.000 ESPECTADORS VAN PORTAR AL COL-LAPSE VISTA ALEGRE

tbou, Palafrugell o Sant Feliu de Guíxols.

La construcció del Nou Camp d'Esports -conegut, amb els anys, com a Vista Alegre- responia, d'algun mode, a la voluntat de consolidar definitivament el futbol a la regió. Així com el culte religiós necessita esglésies on els fidels puguin congregar-se, el futbol necessita temples en els quals expandir la fe. L'estadi va tenir un gran impulsor, Carles Gómez, directiu de la UD Girona. Gràcies a la influència del seu cunyat, Carlo Benetti, un

home de negocis que exercia de representant del club a Barcelona, es va poder convèncer al Barça perquè estrenés el nou estadi, el 29 de juny de 1922. Aquell dia l'equip de Joan Gamper va "batejar" el nou recinte amb una victòria per 2-5 davant el quadre local, embrió del futur Girona FC, que heretaria l'estadi de Vista Alegre fins a la seva demolició, el 1970. Es calcula que 5.000 persones van presenciar el duel, una xifra molt alta que en uns mesos quedaria reduïda a anecdòtica.

"La notícia de l'elecció de Girona com a seu del partit de desempat per a conèixer al guanyador del Campionat de Catalunya va ser un fet que va causar sensació entre la població", explica a Panenka el documentalista Jordi Curbet, el pare del qual va ser un històric jugador del Girona FC. "Tot i que el partit estava programat

per a les 15.00 hores d'un dia laborable, la ciutat, que fins pocs anys enrere tan sols presenciava futbol alguns festius de guardar, es va llençar al carrer", afegeix. Va ajudar que el partit fos a cara o creu, una final, l'antitesi del que representava una jornada en el torneig de la regularitat. I va ajudar, per descomptat, la presència del Barça. "La florent afició gironina havia forjat indubtables simpaties envers al club blaugrana des de molt abans de la visita un any abans, una passió alimentada a través de la nova premsa esportiva, que la burgesia començava a consumir", reconeix l'historiador.

Era el Barça de Samitier, Paulino Alcántara i el debutant Platko, un club en ple creixement (més de 10.000 socis) i que no feia ni un any havia estrenat també el seu propi camp a Les Corts. L'Europa ha-

Año III. —Núm. 130

50 céntimos

Barcelona, 22 Marzo 1923

LA JORNADA DEPORTIVA

Periodico Ilustrado de Crítica e Información

BARCELONA - EUROPA EN EL PARTIDO DEFINITIVO

El mayor jugador que opuso una más tenaz y enérgica resistencia al triunfo del Europeo, fue el zaguero Conrado. A pesar de una fortísima lesión sufrida en los comienzos del match, y de otras heridas anteriores, Conrado dió una lección de energía y de amor propio, no dejando pasar una sola vez al peligroso Cros...

Foto Colomp

via acabat una temporada brillant, amb la taca de no haver pogut rebre al Barça al seu estadi. Aquell duel, que bé podria haver decidit el campionat, es va suspendre per por a pertorbacions de l'ordre públic. Sobre el terreny de joc, un nom propi, el de Manuel Cros, golejadador insaciable i personatge que es faria especialment popular al barri de Gràcia, fins al punt que a les perruqueries es va posar de moda entre els joves demanar el seu pentinat -curtísim dels costats i tupè abundant, molt actual-. Fins i tot amb un perfil més discret, els escapulats també van tenir adeptes entre els espectadors que van presenciar el gran duel. “Si bé Girona es decantava majoritàriament pel Barça, les poblacions industrials de la costa, com Palafrugell o Palamós, se sentien atretes per l'Europa pel seu catalanisme desacomplexat i la seva adscripció obrera”, aprofundeix Curbet, que afegeix que d'aquesta última localitat es van mobilitzar un centenar de simpatitzants europeistes.

ALCÁZAR, L'HEROI

El dia del partit la ciutat va llevar-se frenètica. “Una cosa mai vista”, assegura Curbet, que després d'anys d'exhaustiva documentació és capaç de reconstruir la postal de la jornada: “Trens especials buidaven multitud de gent a l'estació, carrers inundats d'aficionats, carruatges, cotxes, cridòria... Els cafès i les fondes no donaven proveïment i van fer el seu agost, o més aviat el seu octubre, tenint en compte que només les Fires de Sant Narcís, la festa local, aconseguien atreure tants forasters. Molts tallers i comerços van cessar l'activitat durant dues hores perquè els seus treballadors poguessin acostar-se a contemplar l'espectacle”. En un 'spoiler' en blanc i negre de la conversió en negoci que li esperava a aquest esport,

els preus de les entrades van ser abusius. Així ho van ressenyar els primers teletips: “Gentada immensa. Localitats a preus inversemblants”. Però això no va ser un impediment perquè la gent omplís el camp i els voltants. Alguns fins i tot van treure l'enginy i van poder veure el partit sense gratar-se la butxaca. “El 'skyline' dels edificis que envoltaven el camp dibuixava un formigueig de gent que envaïa sense cap pudor tàpies alienes o escalava dalt dels molins de vent de les fàbriques que, momentàniament, es van veure obligades a baixar les persianes”, diu Curbet.

L'expectació va ser tan gran que, a peu de camp, desenes de fotògrafs s'amuntegaven per immortalitzar els onzes, una sobreexposició que els jugadors encara no havien après a gestionar, i prova d'això és que cap d'ells va mirar la càmera. Molt a prop de la tribuna d'autoritats, en una tarima aixecada per a l'ocasió, un tècnic de Pathé Cinema realitzava els preparatius per a filmar el duel, que es projectaria dies després en alguns teatres de la ciutat comtal.

Entre aficionats barcelonins i gironins, aquell dia es van desbordar les previsions. Fins a 8.000 espectadors van col·lapsar l'equipament i els accessos de Vista Alegre, rècord d'assistència en un acte esportiu a Girona, una efemèride de caràcter pràcticament fundacional per al futbol com a fenomen de masses a la ciutat, perquè va deixar la certesa que Girona podia i volia vibrar amb el futbol.

Encara que es va decidir per la mínima amb un gol d'Antonio Alcázar -el referent d'aquell Europa, 14 temporades al club-, el partit va reunir els millors ingredients: emoció, dramatisme i violència. Curbet aprofundeix sobre això últim: “Les contínues topades entre rivals van acabar amb diversos minuts d'interrupció. L'àrbi-

tre, Josep Llovera, va arribar a debatre amb els representants federatius la doble expulsió de Julià i Samitier, que no es va arribar a produir, no per decisió arbitral sinó dels directius, que temien una reacció furibunda del públic”.

L'Europa va acabar defensant el resultat i celebrant el títol més important de la seva història. Els campions van fer gala d'un gran joc col·lectiu i, de fet, a la prestigiosa revista 'Stadium' resumien així els seus atributs: “Ímpetu en el ataque, decisión en el remate, fiereza en la defensa y un entusiasmo incomparable”. Aquesta va ser la recepta d'una gesta que, després del xiulet final, es va traslladar als carrers de Girona, on l'afició escapulada no va deixar de cantar camí a l'estació de ferrocarril. El càntic més divertit i original de tot el repertori, un recordatori per a tota la parròquia blaugrana, va ser aquest: “Escarabat bum-bum, Barcelona, Barcelona!; escarabat bum-bum, Barcelona és un di-funt!”.

LA FINAL DELS DEU PALS

El títol aconseguit a Vista Alegre li donaria al club gracienc la possibilitat de disputar, per primera vegada, el Campionat d'Espanya, la competició futbolística més prestigiosa del país, on cada any competien els guanyadors dels tornejos regionals. El capità de l'equip, Esteve Pelaó, ja havia manifestat després de la victòria a Girona que es deixarien l'ànima per a ser dignes successors del rival que acabaven de vèncer. “No sols per l'Europa, per Catalunya, hem de matar-nos perquè el campionat nacional es quedi a la nostra terra”, va dir orgullós.

Les del capità no van ser paraules buides perquè l'arrencada de l'Europa al torneig va ser impressionant: als quarts

de final va derrotar al Sevilla per un global de 6-1; i a la semifinal va eliminar a l'Sporting de Gijón després d'un 2-0 a l'anada i el mateix resultat a la tornada. El conjunt català aconseguia classificar-se invicte per a la gran final. Tot i que en última instància esperava el poderós Athletic Club que, amb vuit títols en el seu palmarès, era el gran favorit.

El gran duel per la Copa es va disputar el 13 de maig a Les Corts. Milers d'aficionats van abarrotar l'estadi culer, entre ells alguns seguidors blaugranes amb no massa ganes de fer costat a l'equip de la seva mateixa ciutat. La veritat és que tots dos

DE GIRONA A LES CORTS, ON L'ATHLETIC VA ENDUR-SE, AMB SORT, LA COPA

clubs ja mantenien les seves tibantors. Al febrer, Europa i Espanyol van ser els únics clubs que havien declinat participar de l'homenatge a Joan Gamper. El responsable del Museu de l'Athletic Club, Asier Arate, assegura no tenir constància d'aquest suport 'extra' dels seguidors culers i es limita a parlar d'un estadi “impressionant i ple a vessar, motiu pel qual es van recaptar més de 125.000 pessetes”. La crònica del partit publicada a 'La Gaceta del Norte' explica que l'ambient va ser majoritàriament europeista. “El partido se jugó

ante 30.000 catalanes. No en cuanto a nacimiento, sino en cuanto a deseos de que Catalunya venciera. Deseaban el triunfo del conjunto catalán, y para conseguirlo hicieron el esfuerzo que les estaba permitido. Sólo les faltó tirarse al campo”, va escriure, amb una certa ironia, el periodista José María Mateos.

El favoritisme que envoltava al conjunt gracienc va fer que ‘Mundo Deportivo’ llancés un número especial amb el titular ‘Europa campeón’, una edició que va haver de ser retirada després de la victòria, per 1-0, del conjunt basc. “D’aquest partit es va parlar molt a Bilbao. L’Athletic comptava amb un munt de lesionats i ningú confiava en la victòria”, comenta Arrate. A l’Europa defensen que la mala sort els va jugar una mala passada; asseguren, de fet, que l’equip es va topar fins a deu

vegades amb els pals. “Mai he llegit res d’això”, rebut l’historiador basc. Del que sí que hi ha proves és que l’Athletic “va jugar a la defensiva i perdent temps, una cosa realment inusual en aquella època”, concedeix, de nou, Arrate. De víctimes a campions, així va aconseguir regnar l’Athletic a Barcelona, per a desgràcia d’un Europa que mai tornaria a estar tan prop d’un gran títol. El 1929, i juntament amb nou clubs més de l’Estat, el conjunt del barri de Gràcia va fundar la Primera Divisió espanyola, una categoria on hi jugaria les tres primeres temporades i on es viurien els últims anys de la rivalitat amb el Barça. Les dues entitats prendrien camins ben diferents. I un altre camí s’obriria pas a la ciutat gironina. Europa i Girona, club i ciutat; més de 100 anys d’un partit històric per al futbol català.

L'Europeista il·lustre

Conversant amb Manel Añó Vernet

MARIA JESÚS 'CHUS' NAVARRO

"L'Europa és la meva vida"

Maria Jesús 'Chus' Navarro (Radewormwald, Alemanya, 1964) fa quasi trenta anys que és l'encarregada del bar del Nou Sardenya i que viu l'Europa des de dins. A casa seva han sigut europeistes tota la vida, i per això no es plantejaria treballar a cap altre club. Encara avui els ulls se li il·luminen quan explica anècdotes de l'estadi i de tanta gent que ha anat passant per Ca la Chus.

Jo soc aquí pel meu pare. L'any que ve farà trenta anys. En aquells moments l'Europa tenia el seu camp en obres i jugava al camp del Martinenc. Aquells mesos d'obres i construcció, la directiva que hi havia li va dir al meu pare, l'Agustín, que volien que portés el bar de l'Europa. Però clar, ell estava quasi jubilat. Ho va comentar a casa i jo li vaig dir que volia portar el bar com ell ho havia fet fins llavors. Així va ser com va començar la història de Ca la Chus: gràcies al meu pare.

✕ ✕ ✕ ✕

A casa hem sigut sempre europeistes. La meva mare ja venia aquí de petita amb el meu avi i la meva àvia. Estem parlant de fa molts anys. Fins i tot, el meu avi havia format part d'alguna Junta Directiva del Club. A la nostra família portem l'Europa a la sang. L'Europa és la meva vida. Per a

mi ho és tot. No seria capaç de treballar per a cap altre club. Jo voldria jubilar-me aquí. Em sento molt orgullosa de què tothom conegui Ca la Chus, que tothom m'estimi, els nens, els pares... M'omple molt que els socis i aficionats sentin aquesta vinculació amb el bar.

✕ ✕ ✕ ✕

Des que soc aquí, l'Europa sempre ha tingut una afició immillorable, amb moltes penyes i grups de suport. Però aquesta última temporada, de la manera que ho hem viscut, jo no ho havia vist mai. El nostre és un club de barri que crida la gent a venir, a fer-se sòcia i a formar-ne part. Estar dins de Gràcia ajuda molt al fet que vingui més gent, que tinguem més socis cada dia i a que es multipliqui l'afició. Això és una meravella. A l'Europa tothom s'hi troba a gust. Ser de Gràcia, identificar-se amb el

barri, és importantíssim pel Club. Gràcia sense l'Europa, i l'Europa sense Gràcia, no serien el mateix.

Les directives han anat canviant, però la Chus porta quasi trenta anys al mateix lloc. Per aquí ha passat moltíssima gent. Hi ha molts nens que venien als inicis i ara ja són pares que porten els seus fills a conèixer el bar. Això a mi em fa molt feliç. A més, no es queda aquí. Jo surto al carrer i hi ha nens i nenes que em coneixen. Recordo fins i tot que fa molts anys vaig anar a Euro Disney, estava fent cua per pujar a una atracció i vaig sentir uns nens que li van dir al seu pare “papa, és la dona del bar de l'Europa”. I jo vaig dir orgullosa: “sí, soc la Chus”.

Crec que la gent jove aquí es troba com a casa seva. Els cuidem, els hi donem confiança i s'hi troben a gust. Nens, pares, joves... molta gent fins i tot celebra aquí els seus aniversaris. Qualsevol excusa és bona per venir a gaudir del bar. A més, jo no vaig gaire a altres camps, però la majoria de gent em diu que la terrassa que tenim és la millor de tots els bars d'estadis. Hi ha una proximitat increïble amb els jugadors. Estàs tan a prop, que fins i tot podries agafar-los dels cabells.

Els futbolistes venen aquí abans del partit a buscar el seu xut d'energia, el seu cafè. La relació amb ells sempre és excepcional. Per exemple, el Cano l'he vist créixer: l'he vist solter, l'he vist casar-se i ara que ja és pare, ve amb el seu nen. El seu fill va sempre a la zona de les llaminadures i sempre me'n demana. Això em sembla precios i em fa molt feliç.

L'Europa ha de continuar treballant moltíssim, com està fent fins ara, així aconseguirà sempre tenir bons jugadors. La Junta Directiva ha de continuar portant el Club com l'està portant, des de tots els punts de vista. I l'afició ha de continuar animant, això fa que els jugadors i jugadores ho visquin d'una manera diferent. Veure tots els aficionats al seu costat els hi dona més forces. El dia a dia s'ha de treballar, no ens hem d'aturar, s'ha d'anar endavant i sempre fent coses noves. Això ha de continuar creixent, sense perdre la identitat.

Tinc una anècdota que explico sempre. L'Alberto, l'exjugador, va començar aquí de monitor de l'escola. Venia els dissabtes a fer de monitor. Recordo un dissabte, que eren potser les set o les vuit del matí, jo estava aquí ordenant les taules i les cadires, i mirava cap al carrer Pau Alsina, i veia un noi tot arreglat, ben vestit, amb un abric, una carpeta sota el braç... i el veia mirant tota l'estona cap al bar. I jo pensava “qui coi és aquest que no para de mirar?”. Vaig pensar que era un inspector, i resultava ser l'Alberto que venia de festa i venia a fer de monitor.

També recordo que fa bastants anys hi havia un entrenador de cadets que es deia Rebilla. Tenia japonesos al seu cos tècnic, i un d'ells, el Taho, va trobar-se tan a gust aquell temps que, treballant per a l'empresa Mitsubishi, va parlar amb el seu encarregat per a fer un sopar aquí. Van venir gent de l'empresa, tots japonesos, aquí a Ca la Chus. Quan van acabar de sopar vam treure uns xupitos, de licors de la terra, perquè provessin. No et pots imaginar com va acabar aquell sopar de japonesos!

NOUS PRODUCTES JA DISPONIBLES!

ACONSEGUEIX-LOS JA A
OFICINES I A LA BOTIGA ONLINE!

Botiga.ceeuropa.cat

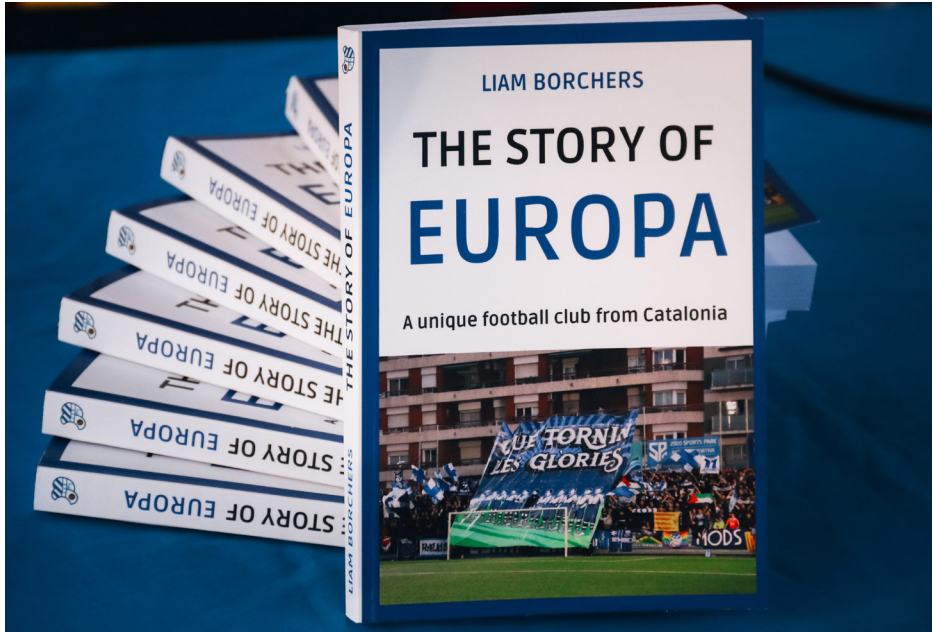

Temps afegit

Un article d'Àlex López Vendrell

LA HISTÒRIA DE L'EUROPA

Liam Borchers (Gronningen, Països Baixos, 2004), és un escriptor neerlandès que recentment ha publicat el seu quart llibre, *The story of Europa*. Aquesta és la primera obra que es publica en anglès sobre la història del club gracienc.

El jove escriptor neerlandès va començar a simpatitzar amb l'Europa mentre cursava els seus estudis de llengües i cultures europees. Quan va fer el seu Erasmus a Barcelona va tenir clar que volia mudar-se a una habitació a prop de Nou Sardenya per poder viure l'uropeisme des de dins tots els diumenges. Els valors, la identitat i la visió del Club van deixar impactat el Liam, que no s'esperava que

hi hagués tanta gent de l'Europa. Va ser llavors quan va decidir que volia publicar aquest llibre que aviat tindrà també la seva versió en català.

El volum de 303 pàgines consta de diferents capítols històrics i opinions de socis i aficionats. Borchers va parlar amb jugadors, membres de la Junta, presidents, penyes i personatges rellevants de l'entitat per poder redactar amb tot detall la història del CE Europa. El llibre posa l'accent en la implicació política i social que té el Club. I conclou que l'actual moment que viu demostra que 'les glòries han tornat', gràcies a l'imparable creixement de la seva massa social.

FORN DE
Sant Tirs

el pa
amb més
gràcia

Gran de Gràcia, 70 · 932 185 698

Astúries, 13 · 932 378 492

Verdi, 54 · 932 371 829

Mercat Abaceria (parada 41) · 932 855 055

Mercat Llibertat (parades 80-81) · 932 371 829

SERGI CASTELLÀ
VIDRES I MIRALLS, SL

932 17 43 16 / 687 781 645

Carrer Verdi, 96

www.sergicastella.com

Som **professionals** del **vidre** que
gaudim de la **nostra feina**.

INSTAL

AL SERVEI DE LA COMUNITAT, S.L.

Més de 25 anys oferint els millors serveis.

SERVEI TÈCNIC

FERMAX

Instal·la i garanteix la millor
seguretat i qualitat.
Ens adaptem a cada necessitat.

PREU ESPECIAL EN INSTAL·LACIÓ DE VIDEOPORTERS PELS EUROPEISTES!

c/Verdi, 239, local.

T. 932 10 29 95 / 606 32 85 83

instalservei@instalservei.com

L'Estrella
· mercat de Gràcia ·

SERVEI A DOMICILI
GRATUÏT

Comprant a 5 parades

MÍNIM 10€ A CADASCUNA

SI NO ES COMPLEIX, COST DEL REPARTIMENT 3€

CLÍNICA NOSTRA
SENYORA DEL REMEI

Grup Salut Remei

UN NOU SERVEI D'URGÈNCIES SEMPRE AL TEU COSTAT

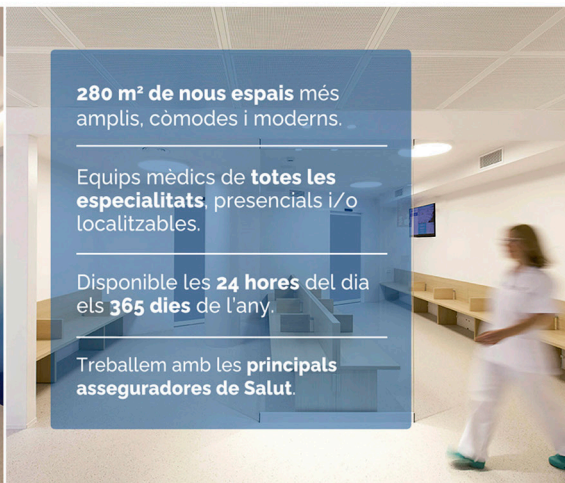

280 m² de nous espais més
amplis, còmodes i moderns.

Equips mèdics de **totes les
especialitats**, presencials i/o
localitzables.

Disponible les **24 hores** del dia
els **365 dies** de l'any.

Treballem amb les **principals
asseguradores de Salut**.

 CLÍNICA NOSTRA
SENYORA DEL REMEI

Grup Salut Remei

C/ Escorial, 148 - 08024, Barcelona
(Urgències entrada per c/ Escorial, 130)
cremei@clinicaremei.org · www.clinicaremei.org

Demana cita: 932 850 010
Urgències: 932 850 777